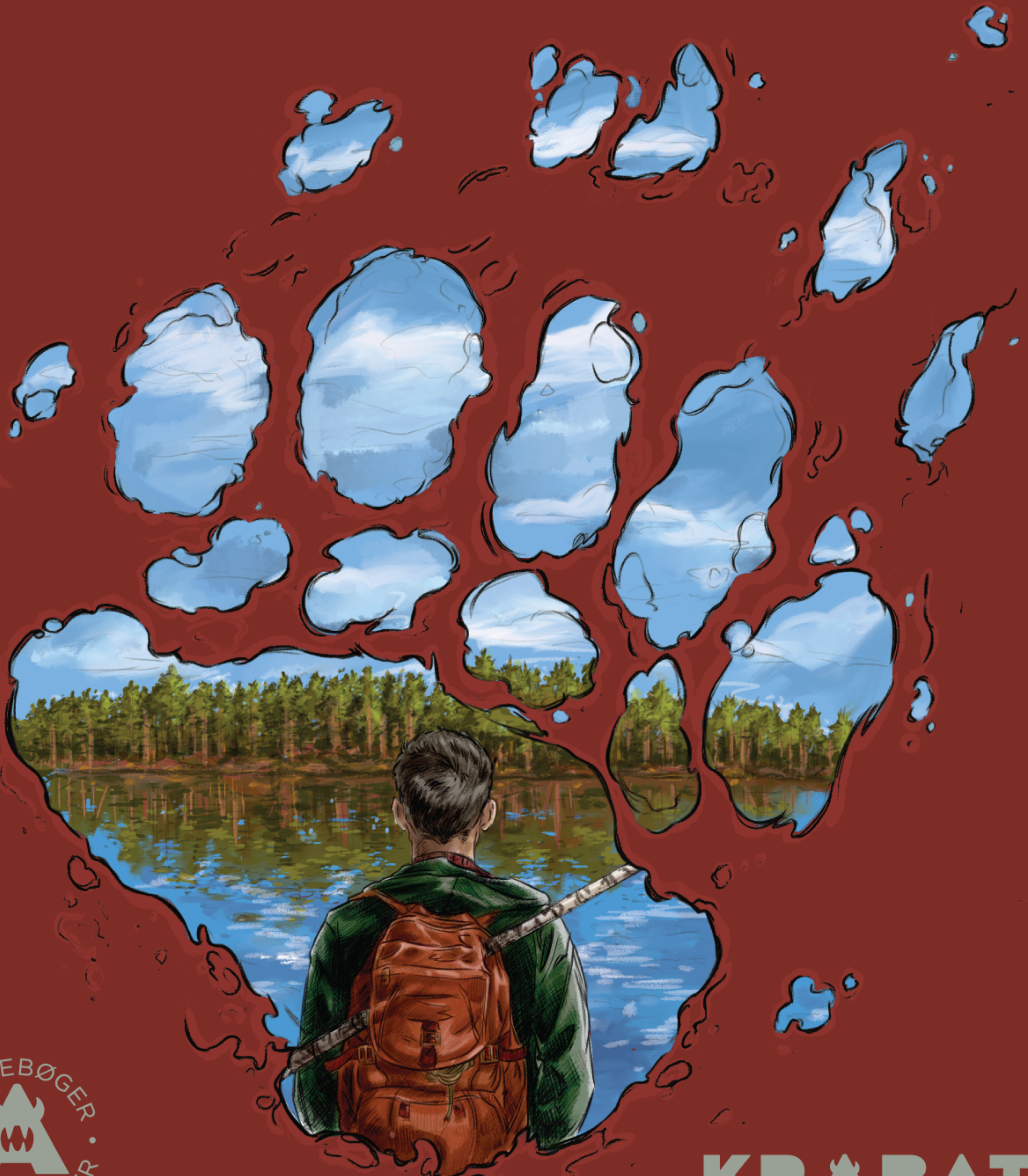

RENÉ TOFT

SOLSTORM

KRABAT

Tak til

Julie, Mads, Ditte, Emil, Signe og Camilla

René Toft

Solstorm

Dag 1: GO!

Så er vi i gang.

Min far siger, at han meldte mig til den her latterlige konkurrence for at give mig hår på brystet. Min far siger så meget lort. Fuck ham. Det er ikke ham, der er strandet i den norske vildmark, fordi han ikke har lært at sige nej til sin far. Og det hjalp heller ikke, at han kender TV-programmets producer. Sjovt som jeg lige blev udvalgt ud af de 3400 ansøgere. De andre skulle til tre eller fire interviews. Jeg var til ét. Det varede to minutter.

”Er du ikke Gustav Kærby søn?”

”Jo.”

”Du er med.”

Der døde jeg en lille smule indeni. Tillad mig at forklare lidt om min far. Min far er en sygt rig og indflydelsesrig stodder af værste karat, og han er vant til at få, hvad han peger på. Han tager aldrig et nej for et nej, og han har aldrig mødt det problem, der ikke kunne løses med penge. Han er til gengæld også en stokkonservativ narrehat, der vil bestemme alt. Tillykke Kristian, du skal nu spendere årevis på en svinedyr kostskole, hvor du kan lære at behandle andre som lort. Fuck my life. Og fordi jeg er en Kærby, skal jeg absolut have succes stemplet i panden. Nu vil han have mig med i det her program, så det kommer jeg. Bare fordi. Penge.

Til briefinggen snakkede psykologen om, at det var naturligt at savne. Som en hjælp til afsavnet måtte vi alle få et lamineret foto med af vores familie. Som om. Det handler ikke en skid om at hjælpe. Det er udelukkende for, at der kan komme nogle tudebilleder i kassen. ”Åh, jeg savner dem så meget ... buhu”. Meget vil jeg gøre for åben skærm, men jeg nægter at græde snot over et billede af min far. Jeg

gør det ikke! Så jeg tog et billede af en eller anden fyr, jeg fandt på nettet og sagde, at det var min bror.

Jeg er sikker på, min far kun tilmeldte mig for at få mig ud af huset. Få mig væk. For gud forbyde, at han skal dele 300 kvadratmeter med sin søn. Hår på brystet, min bare røv. Og nu er jeg så her. Nordnorge. Sammen med ni andre unge, håbefulde tosser. Last man standing vinder 100.000 kroner. Dem kunne jeg godt bruge. Så skal jeg ikke tænke på min far og penge i samme sætning. Det kan godt være, at han er en spasser, men han er en rig spasser. Med 100.000 kan jeg komme væk fra ham. Få mit eget sted. Og hvis jeg vinder, kan jeg udnytte mine *15 seconds of shame*. YouTube-kanal. Bogdeal. Foredrag. Malke den her latterlige stjernetilbedelse for alt, hvad den er værd. Gratis adgang til VIP-klubberne, lidt opmærksomhed i baren, ekspertudtalelser på TV. Det bliver awesome.

Jeg skal bare lige finde ud af det her overlevelseshesje.

Dag 5: Dumb fucking luck

Det er utroligt, hvor langt man kan komme på dumb fucking luck. Nogle mennesker har det bare nemmere. Bare se sidste års sæson. Dengang Beatrice fik den ringeste plet i hele den norske vildmark. Hun havde ellers været spejder i tusind år og kunne bygge et shelter med bind for øjnene. Men ingen fisk i fjorden og nada fisk i elven. Elven var til gengæld mudret, og så lå der en gammel elg og rådne op. Al jord omkring teltet var vådt, myreinvasionen hærgede, buskenes bær var rådne, og svampene var fyldt med orme. Klamt. Og så var der den der ørn, der sked hende lige midt i bærret. Det kan knække selv den bedste. Det var et mirakel, at hun holdt en uge. Tjikkerlikker, tjikkerlikker, siger jeg bare.

Mit sted er til gengæld fantastisk. Der er læ. Jorden er tør. Der er rent vand i elven, og fjorden er fuld af fisk. Det eneste, jeg skal bekymre mig om, er ikke at forspise mig. Min bankmandsfar vil sikkert kalde det en ”minimal indsats maksimalt udbytte”-situation.

Og det ville da være fantastisk, hvis ikke det bare var så fucking kedeligt. Hvad er det lige, jeg skal filme med mine to kameraer og ekstra batterier? Den gode udsigt? Den har alle de andre sgu da også.

For helvede! Min far! Det er sgu da den gamle lort, der har sørget for, at jeg har det bedste spot i den norske vildmark. Det kunne lige ligne ham. Selv herude i the middle of nowhere kan man ikke slippe for hans klamme, lange fingre. En Kærby er en vinder, remember? Jeg troede, jeg skulle udfordre mig selv. Se døden i øjnene. Være radmager og rådvild. Fabulere i febevildelse insisterende til kameraet. Bryde hulkende sammen ved tanken om dem derhjemme. Buhu-buhu-buhu, jeg savner jer sååååå meget. Men det gør jeg egentlig ikke.

Jeg må begynde at tage nogle chancer. Klatre på klipperne. Løbe hurtigt i det ujævne terræn. Bare for at se, om jeg i det mindste ikke kan komme lidt til skade. Åbent benbrud anyone? Måske en brækket tå eller et forstuvet håndled. Det er godt TV. Hvem fanden gider se på en, som har det fint? Jo bedre du har det, desto mindre sendetid får du. Det er jo logik. Der skal være udfordring og drama. Menneskets kamp mod naturen. Mennesket, der taber mod naturen. Naturen, der tramper rundt på taberen, mens den danser sin lille sejrsdans. Det er godt TV. Lige ind i folks stuer. Knækkede egoer og brækkede knogler. Min største frygt er, at når jeg vinder det her show på dag 234 og grønlangkål, og kameraerne smækker op i fjæset på mig, så siger folk derhjemme ”hvem fanden er det?”

Dag 7: Lasagne

Endnu en god nats søvn. Min hængekøje virker upåklageligt. Den er lavet af det ene af vores to udleverede fiskenet, eftersom jeg så rigeligt kun har brug for det ene. Og yes, ganske som forventet, så er der tre store fisk i nettet igen her til morgen. Jeg skærer hovedet af den ene, sprætter den op og smider indvoldene ned i hyttefadet sammen med de to resterende fisk. De skal vel også leve af noget. Jeg laver en kort film, hvor jeg præsenterer min hytte. Taget i betragtning af, at jeg bare er en storbyknægt, så er jeg sgu sluppet helt godt fra det. Nogle tværbjælker. Presenning. Masser af grene, og så stoppe hullerne med mos. Lidt har man da lært fra de andre sæsoner og så en hel del survival-videoer på YouTube. Gud, hvor jeg savner YouTube!

Top tre over ting, jeg virkelig, virkelig savner:

1. Internettet. For helvede, hvor jeg savner internettet. At kunne skrive til nogen. Surfe de vilde, digitale bølger. Ja, okay, lyd lige lidt mere som et oldtidsfund. Men for helvede. Fake news. Any news. Twitter. Fjæsen. Insta. Snappen. YouTube. Og pornhub. Jeg savner jer bare så meget.
2. Biffen. Jeg ELSKER biografen. Se en halvdårlig gyser med en gammel ven i mørket med verdens største og dyreste portion popcorn flankeret af en gigantisk bøtte af gudernes mørke drik. Og hvis du ikke har regnet ud, at det er cola, så er du tydeligvis ikke min ven. Og det er Cola Cola. Ikke Zero. Ikke Pepsi. Slet ikke Pepsi Max. Man har vel lidt selvrespekt.
3. Musik. Noget i ørerne, der kan lukke alt det her ulidelige fuglekvidder og vindens rislen i bladene ude. Ja, det er pisseromantisk og bla bla bla. Men for helvede. Hvor sidder mute-knappen? Så skru dog ned, natur!

Boblerne er makrelsalat, tandbørster og en eller anden flaske spiritus. Bare et eller andet. Jeg tror aldrig, jeg har drukket mig fuld alene. Der er altid tusind mennesker omkring mig. Skål. Næste shot. Det kunne et eller andet sted være ret fedt at sidde med sig selv herude og drikke sig fra sans og samling. Bare en enkelt gang. Er sikker på, det hele ville være lidt sjovere.

Den hovedløse fisk bliver stegt på panden. Hvad der for en uge siden var en himmelsk duft af sejr over naturen og kunsten at overleve en enkelt dag mere i det her vanvittige landskab, er nu bare lugten af den samme mad en gang til. Det er som at blive tvunget til at få sin livret 100 dage i streg. Det fede ved en livret er jo, at man får den så sjældent, at man netop kan nå at glæde sig til næste gang. At tænderne nærmest løber i vand bare ved tanken om den. Lasagne. Min livret. Lasagne. Jeg ved godt, at jeg burde sige noget mere luksusmad-connoisseur-agtigt, når man tænker på, hvor mange penge mine forældre har. Vi kunne jo have spist hver dag på Noma, hvis

det var det, vi ville, men lasagne er bare lækkert. Jeg var 13 år, før jeg fik det første gang. Derhjemme var det ikke fint nok, men hjemme hos min fætter Felix var de ikke så rige. Min mors side af familien er mere sådan lavere middelklasse. Ikke et ondt ord om middelklassen. Altså bortset fra deres tøjstil. H&M? Come on. Det kan I godt gøre bedre. Men jeg var altså 13 år, og vi var på besøg hos taberfamilien, som min far kalder dem. Altså ikke når han er sammen med dem. Kun derhjemme. Det kan godt ske, han er et dumt svin, men han er jo ikke uhøflig, vel. Men vi sidder ved middagen, og så serverer de lasagne. Helt almindelig lasagne. Ovenikøbet Knorr-lasagne, som lidt er lasagnens svar på Volbeat. Min far undskyldte sig med, at han havde fået en stor frokost, hvilket var løgn, og min mor tog det mindste stykke, hun kunne komme af sted med. Hun var jo vant til bedre nu, og det skulle taberfamilien jo vide. Men jeg havde aldrig smagt lasagne og bare den her ene gang, at få lov til at spise mad lavet med en skovl, var en fest. Min gaffel var sovset ind i lasagneplader, lidt for stegt oksekød og smeltet ost. Det åbnede en helt ny og

sjælden verden for mig. Den himmelske smag af kulinarisk middelmådighed og lave forventninger. Jeg åd tre store portioner, og mine forældre hadede hver en bid, jeg skovlede ind. Fra den dag af har jeg, til mine forældres rædsel, altid krævet lasagne på min fødselsdag. Og det skal være Knorrs.

